

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXIII. Nonnulla hujus admirandæ Virginis monita, quæ conscripsit,
ad bene progrediendum in via virtutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Duxit me Dominus per densam quandam caliginem, donec pervenirem ad cælum, ubi, postquam me univisset suo Divino spiritali, mihi contulit, per suam misericordiam, sublimes cognitiones de suo Divino Esse, atque de modo, quo cœlestes Palatinos reddit beatos, sicut alijs dixi. Ego

postea quasi mirabar novitatem illius obsecrissimæ viæ, quâ hac vice fui ducta, atque tum mihi Dominus dixit: Volui tibi repræsentare præsentem mundi statum, ubi omnia sunt caligo ac tenebræ. Benedicta sit Ipsius Majestas, detque nobis suum lumen. Amen.

CAPUT XXIII.

Nonnulla hujus admirandæ Virginis monita, quæ conscripsit, ad bene progrediendum in via virtutis.

Post descriptas visiones, quas Venerabilis Marina à Deo habuit, concernentes doctrinam moralem, visum mihi est, referre hoc loco quedam monita, ac docu-

menta, ad eundem directâ finem, quæ dedit diversis personis, & sunt plena cœlesti sapientia, tanquam hausta ex pectore, cui Divina Majestas tantum communicabat lumen, erunt, quæ instar singularis stimuli, ad insistendum viæ virtutis, & in ea proficiendum, omnibus, à quibus legentur, præsertim vero sanctis ipsius filijs, in sacro Diva Birgittæ, & reliquis religiosissimis ejusdem Ordinis Conventibus, quos, divinâ opitulante gratiâ, fundandos speramus. In quodam itaque suo scripto, ad devotas filias & socias, quas tum apud se habebat, & conabatur ad altissimam dirigere perfectionem, ita Venerabilis Virgo loquitur.

Charissimæ Sorores meæ in Domino Deo nostro, ut animæ nostræ dignum hujus magni Dei & Domini fiant habitaculum, sintque in ijs ejusdem deliciæ, quem admodum ipsemet ait, demissè vos & instanter nomine illius rogo, ut puram ei exhibeatis habitationem, & præparetis penetrale cordium vestrorum, ubi idem Dominus Majestatis est hospitio excipiendus. Animadvertite, ipsum quidem amore flagrare, attamen etiam zelare, ut purum sit cor, ac mundum. Ad fundandum autem, cum divina illius gratia sublime ædificium solidarum & perfectarum virtutum, quæ sunt felicitis hujus thalami ornamentum, in quo cœlestis Sponsus requiescit, inchoan-

dum erit à fossa, si cegeramus terram malorum affectuum, & passionum animæ nostræ, ejusque loco imponamus fundamentales & solidos lapides cognitionis propriæ, humilitatis, & contemptûs nostri ipsarum, adjunctâ fide, & vivâ confidentiâ in Deum & Dominum nostrum, qui consummabit & perficiet in nostris animabus opus, quod ex mera sua infinita bonitate & misericordia cepit. Iple sit benedictus.

Hoc factò, id est quasi jacto fundamento, laborare vos oportet, Charissimæ Sorores, & velut manibus vestris operari, quàm optimè sciveritis, ac poteritis, extirpando malas radices, & inserendo generosas plantas, quæ producant fructum placentem Divinis oculis. Animarum autem vestrarum oculi semper sint, quoad vobis fuerit possibile, intenti clarissimo illi Soli Divini Esse, & in ipsum defixi: quia ad lumen cœlestium ejus radiorum laborabitis cum singulari solatio, celeritate, & profectu. Nolite unquam filia meæ dimittere ex oculis Divinum hunc Dominum, existimate illum esse stellam lucidâ, divinum polum, à quo nos duci est necesse, sinè quo procul dubio aberraremus à via. Navigamus, filia, per procellosum mare mundi, ubi tot sunt, & tam terribiles fluctus, impetentes navem animæ nostræ. Hoc autem tantum duce poterimus appellere ad portum securum cœlestis illius Patriæ, quæ est terra semper viventium in Domino Deo Majestatis, qui illuminat, & beatam efficit eam supernam Civitatem, ubi, ô utinam, per infinitam

Qq 2

ipius

Vita Mar. de Escob. Pars II.

ipsius bonitatem & misericordiam, omnes conveniamus ! Expendite hoc, Sorores meæ charissimæ, atq; sic agite: istud enim exercitium præcipue prodest animæ, summeque Deo placet. Ipse sit millies, iterumque millies benedictus. Amen.

In alio scripto proponit admirabili spiritu tria puncta, quorum consideratio multum promovet animam, ad consequendam optatam perfectionem. Addit quoque deinde tria efficacissima media, ut istud exercitium debito peragatur fervore, & curâ.

Sit ita in nomine JE SU CHRISTI Domini nostri, & Sanctissimæ ipsius Matris. Rogaverunt me sociæ meæ instantissimè, ut ijs dicerem, & loquerer aliquid de Deo, ad suarum animarum profectum, judicantes id sibi, eò quòd mihi sint familiares, habeámq; ipsas perspectas, magnopere profuturum. Multum tergiversabar, meque excusabam, quia mihi videbantur extare sufficientes libri, ex quibus melius possent discere, quod oprabant. Hoc illis dixi, & subjunxi, nec esse meæ conforme propensione, neque conveniens, eas alloqui in modum spiritualis exhortationis, cum sim femina, & exiguo prædita spiritu. Confessarius meus id rescivit, & mandavit mihi, ut concederem meis sociabus, quod tantâ à me petebant animi demissione, & bono spiritu, si jam hoc exequeretur verbo, si scripto, quod haberent ad manû, & unde magis proficerent. Sic fui compulsa, paucas istas scribere lineas. Utinam res hæc cedat ad gloriam Dei, & Sanctissimæ ipsius Matris, cui sit laus æterna.

Charissimæ Sorores & amicæ meæ in Domino, ut animæ vestræ, ad gloriam magni Dei nostri, progrediantur, & crescant celerius in suo profectu, rogo. vos per Deum Dominum nostrum, quem cor vestrû amare desiderat, & serviendo honorare, considerate attentè, semperque præ oculis tres habete res, seu puncta, ex quibus magnam capietis utilitatem, ad finem vobis à me præpositum.

Primum est, considerando penetrare miseriam, & nihilum, ex quo sumus conditæ, & quàm nihil valeamus absque auxilijs Divinæ gratiæ; contemnere nos ipsas

ob hanc veritatem, & humiliare usque ad pulverem terræ, proprium locum nostrû, quòd nobis est revertendum.

Secundum punctum est, attentè expendere æternum & infinitum amorem, quo nos Deus & Dominus noster est à sua æternitate profectus: jam enim tum nos creare decrevit, ut faceret animas nostras ad imaginem & similitudinem suam, nosque per suam misericordiam collocaret in Sancta Romana Catholica Ecclesia, conferendo nobis lumen Evangelij. Extraxit nos ex abyssu nostræ miseriæ & nihilii, ad tam excelsum finem, quàm est, ut ipsum possemus videre, eòque frui in æternum, nisi illo culpâ nostrâ excidamus. Quandoquidem pro hoc sine obtinendo nobis tot, ac tanta præstat auxilia, & tam magna confert beneficia, adeòq; singulares gratias, sicut novimus, præter multas alias, quas nunc non videmus, neque cognitione nostrâ assequi possumus.

Tertium erit, considerare specialissimè impenitum illum amorem, quo nobis hic Dominus noster dedit unigenitum Filium suum, ut esset Redemptor, Magister, Dux, & exemplar, atque omne bonum nostrum & solatium. Deinde verò ponderare amorem, qui idem Dei Filius se nobis totum donavit, jam inde à præsepio usq; ad crucem, & quomodo ardentissimè ipsius charitati non fuerit satis, quòd nobis delectu suam sanctissimam vitam, totumque suum pretiosissimum sanguinem, sed voluerit nobiscum permanere usque ad finem mundi, sub velo sacramentalium specierum, quam ob causam etiam protulit illa amabilissima verba: *Si illos dimiseris jejunios, deficient in via, quia aliqui venerunt à longè.* & alio loco dixit amicis suis: *Desiderio desideravi manducare hoc Pascha vobiscum.* manifestando sic sui amoris ardorem, quasi illi serò videretur advenire hora, ut se pro redemptione nostra traderet in manus peccatorum.

Quòd hæc præcipua tria puncta vobis magis sint proficua, & efficacius veniant ad finem, in quem tendimus, vehementer opto, charissimæ Sorores, ut illis adjungatis tria alia puncta, seu media, quæ

erunt potentissima pro consequendo bono, ad quod anhelamus.

Primum est, assumere in protectorem, dominum, atque moderatorem huius spiritualis operis Dominū Deum Trinum & Unum, orando humiliter Patrem æternum, ut vobis communicet suam potentiam, pro perficiendo hoc profectus vestri negotio, ad maiorem ipsius gloriam & honorem. Sanctissimum autem Filium, ut vobis concedat suam virtutem, ad concipiendum affectum & fervorem, qui requiritur, ut animosè consecutionem tam sublimis finis aggrediamur. Spiritum quoque Sanctum, ut vobis eapropter impertiatur lumen, fortitudinem, & impigram diligentiam.

Secundum, & potentissimum medium, ad fundandam spem nostram, est, assumere in advocatam & patronam vestram, Sacratissimam Virginem & Dominam nostram, quam Divina Majestas adeo benignis, & benevolis respicit oculis, ut nihil non sit impetratura ab ejus bonitate & misericordia.

Tertium in primis utile, & proficuum ad hoc obtinendum est, humili affectu rogare Sanctum Angelum vestrum Custodem, ut vos adjuvet ac tueatur, roget, atque obsecret Divinam Majestatem, quod vobis largiatur spiritum & perseverantiam, ad consummandum perfectè hoc opus, & perficiendam fabricam solidarum, ac perfectarum virtutum, directis omnibus ad ardentissimum amorem divinum, qui est clavis, quā clauditur istud tam admirandum ædificium.

Hac viâ, charissimæ Sorores, affectuum & considerationis, consequemur, opitulante divinâ gratiâ, à magno Deo nostro & Domino, quod optamus. In his punctis desidero, ut vos sedulò exerceatis, quia confido in Dei bonitate, ingentem vos ex illis hausturas fructum, & utilitatem pro vestris animabus. Ille id propter semetipsum præstet, milliesque & millies benedicatur ac laudetur. Amen.

Ad demonstrandam veram virtutis viam, & proficiendum in exercitijs, quæ spiritum sociale corroborant, multum refert, ponderare

monita, quæ hæc Virgo scribit in epistola ad quendam Religiosum, qui ad ipsam direxerat certam personam, ut eam examinaret, ferrētq. iudicium de ejusdem spiritu. Epistola ad verbum transumpta hæc est.

Hactenus non retuli Paternitati tuæ, quæ mea fuerit sententia, de famula Dei, quam tua Paternitas ad me misit, donec bene expenderem casum, Deoque illum commendarem. Dico autem, mi Pater, plurimum mihi placuisse ipsius virtutem, probitatem, & candorem, nec non ferventem ejusdem spiritum, & ardentem affectum divini amoris, quibus anima illius est prædita. Quia tamen hæc spirituales materiæ sunt tam profundæ, ac difficulter penetrantur & intelliguntur, opusque est illas magnopere explorare & considerare, invenio hæc nonnulla laudabilia, & alia, quæ indigent ponderatione. Optima siquidem, & perfectissima conditio spiritus est, quod affectus, & ferventes motus amoris Dei, mancant in intimo recessu, seu suprema parte animæ, atque ita operentur, & radices agant, ut non perstrepant, ac tumultuentur in parte ipsius inferiore, aut in sensibus externis, privando illos suis naturalibus operationibus. Si namque permittamus, ut affectus suum, quod ajunt, attingant scopum, arrogant sibi dominium nostræ animæ, & ejus potentiarum; cum tamen contrarium fieri oporteat, eò quod illis debeat dominari anima, ut melius exequatur, ut exerceat virtutes. Hæc Dei famula, multum de eo, quod ad rem præsentem attinet, meâ opinione, habet: quandoquidem, ut est adeo simplex, sincera, & bonâ ducitur intentione, omnia amplectitur tanquam profecta à Deo, non considerans, unde exteriores ij proveniant tumultus & strepitus, quos tua Paternitas in ea advertit, qua ex re ingens potest percipere damnum, nō solum quoad actiones naturales, sed ipsum quoque spiritum: omnis enim naturalis passio, quæ deviat à regulis prudentiæ (hæc verò est, quæ omnes virtutes & affectus perducit ad maturitatem) adfert perniciem & nocumentum.

Frequentissimè nobis, Pater, accidit,
Q 9 3 quod

quod Paternitas tua melius novit, ut spiritui, licet sit bonus, se admisceat natura cum suis propensionibus, suum sequens genium. Unde fit, ut, nisi magna adhibeatur cura, iste spiritus, tum propter novitatem, & exiguum huiusmodi rerum experientiam, tum etiam ob grandia diaboli stragemata, abducatur in errores, malisque innitatur fundamentis. Magni verò refert, bene illum fundare in principio, ut evadat robustus, generosus, liber, & dominus suorum affectuum, ita ut in operando ac judicando possit esse ambidexter: volo dicere, ut possit prodesse vitæ activæ & contemplativæ; ut non inebrietur & satietur modico vino divini amoris, verum sit aptus ac animosus ad plura & plura à Deo accipienda, quin statim anima prosterneatur, & fiat instar trunci, quâ ratione se deprehendit propè ad omnia esse inhabilem.

Remedium, pro consolidandis huiusmodi spiritibus est, quod adhibere solemus in fabricis, ac proinde dicimus: Non extruitur ædificium solidum, quia debilia habet fundamenta; ideoque, priusquam altius assurgat, necesse est ut diruatur, & nova illi bona fundamenta substruantur. Idem hîc dico. Applicemus denuò hanc famulam Dei orationi solidæ & ordinariæ, qualis docetur à Sanctis, & quando illam occupant ij vehementes affectus, à quibus extra se rapitur, reprimat ipsos, & inde abstrahat, & si fuerit opus, intermitat tunc orationem, conferatque se ad externa opera charitatis, & officia humilitatis. Quamvis etiam sibi videatur esse abalienata à sensibus, & non posse resistere, perseveret, ac inferat sibi vim: plerumque enim istæ sunt naturales fragilitates spiritûs, ubi insuper secretissimè consuevit subingredi diabolus. Quod si hæc famula Dei id seriò & promptè egerit, consequetur paulatim cum divina gratia, quod optat. Licet autem ipsa ex sua parte conatum hunc adhibere debeat pacatè ac suaviter, & confidendo in Deo; Paternitas tua nihilominus se ei exhibeat aliquantum asperam, ac si talia, & exteriores strepitus, atque extraordinarios, parvi, vel nihili face-

ret; adeò tamen discretè; ut illam rigore non nimium contristet ac affligat: nam in his rebus extraordinarijs crediderim, non intervenire culpam, sed naturales huius personæ defectus, quos ipsa, quia est incerta, nescit agnoscere. Hunc in modum oportet Paternitatem tuam perseverare, in regenda ista anima. Si enim in ea operatur Deus, polliceor illi, non perdituram propterea ipsius favores, imò cumulationes consecuturam.

Advertendum est, si hæc industriâ utendo non obtinuerimus victoriam, quam exoptamus, atque illa in dictis externis strepitibus permanserit, existimandum esse, quòd sint permissiones Dei, & altissima ipsius judicia: toleranda erit & adjuvanda, sicut infirmus, qui patitur invitus. Deus sit benedictus, juvèturque nos omnes per suam misericordiam, doceat, ac illuminet, prout indigemus. Deo gratias, &c.

In alia epistola non solum docet rejicere exteriores motiones, sed etiam omne rerum singularium, & revelationum deponere desiderium in oratione, commendans eam quæ est solida, proficua ad eradicanda vitia, & inserendas virtutes, versaturque in expendenda vita Christi Domini. Scripsit illam epistolam ad quoddam Monasterium Hispaniæ, quod multa fuit passum, propter commissos in hac materia errores. Quamvis autem complures ex istius famula Dei epistola ad prædictum Monasterium, in quibus nomine Dei præmonet Moniales, de vitandis occasionibus, & competenter instruit, nè incident in lacunam, quod postea evenit: quia tamen attingunt materiam scabrosam, & exprimunt personas, merito judicari esse reticendas, tantumque hanc referendam, quæ nullum speciale adfert incommodum, & communem, atque omnibus utilem continet instructionem. Ita verò in ea Ven. Marina loquitur.

Deus sit in anima Reverentiarum Vestrarum, & largiatur vobis suum sanctillimum, atque divinum amorem. Dominæ & Matres meæ charissimæ, plurimumque in Domino Deo nostro dilectæ, Abbatissa & Priorissa &c. Significo Reverentibus Vestris, totique isti sancto Conventui, quòd mihi Majestas Domini Dei nobis

indiderit affectum & efficax desiderium, alloquendi nomine ipsius hinc Charitares Vestras, ut per hoc alloquium, conferente illi eodem Domino virtutem, animæ nostræ perficiantur, divinæque ejusdem accendantur amore, & idem Dominus ac Deus noster honoretur, & glorificetur in nobis suis pauperibus creaturis.

Dico autem, Matres & Dominæ meæ, ad gloriam Dei, & confusionem meam (cum ex omnibus mihi concessis gratijs tam parum & malè sciverim proficere) animam meam per primos triginta ætatis meæ annos, semper fuisse à suo Deo ductam ad pedem crucis Je su Christi Domini nostri, in ea pro salute nostra & remedio affixi. Ibi mea anima diligentissimè attendebat, & oculos suos fixissimè dirigebat ad illum Dominum & Deum suum, cujus Majestas ipsam ex hac sublimi & divina cathedra perpetuò imbuebat istà admirabili, summèq; proficuà doctrinā: Qui se humiliaverit, exaltabitur à suo Deo, & qui se exaltabit, humiliabitur. Idem Dominus plurimas agebat gratias æterno suo Patri, quia sua altissima arcana & mysteria revelavisset, ac manifestavisset humilibus, atque ea abscondisset à sapientibus & potentibus, exiguā prædixit humilitate. Ruminando hanc tam præclaram doctrinam, meque ei per considerationem, & divinam illuminationem, quodammodo totam immergendo, inveniebam tria principalissima, & admodum utilia animæ.

Primum est, magnus ille & inæstimabilis pretij thesaurus, sub terra humilitatis, & in profunditate cognitionis sui ipsius, latens & clausus, ubi aperitur fossa, ac jaciuntur solida & firma fundamenta, pro ædificio excellentium, solidarum, & perfectarum virtutum, unde gradatim ascenditur, ad perfectum amorem divinum, & familiarem animæ cum Deo consuetudinem, quæ est clavis claudens hoc divinum ædificium. Alterum erat, quod meæ animæ suggereretur ab exilio, in quo homo degit, ac est tantopere à Deo remotus, dum eget, atque caret hoc prædicto thesauro: quàm facile videlicet, atque occultè occupetur à tinea vanitatis ac superbix,

& alijs hujusmodi defectibus: quantum Deus ab hac mala vermium colluvie abhorreat, eamque aversetur, avertendo ab homine suos oculos, privando ipsum suā familiaritate & consortio, quod est summum omnium malorum, quæ anima patitur. Tertium denique, quod mihi in ista consideratione occurrebat, erat sinceritas amoris, quo animam ferri necesse est erga suum Deum, purè propter ipsum, ità ut in quibuscunque suis rebus, magnis & parvis, semper pro suo fine & scopo habere debeat majorem gloriam hujus Domini, eique soli mori & vivere, quærendo in omnibus ejusdem beneplacitum, absque admixtione ullius, seu terreni, seu cœlestis commodi, adeò ut sit instar aquæ, quam omnis esse oportet expertem saporis, ac talem, ut se solà satisficiat, & sitim sedet.

Hoc in vita spiritali considerare, & quàm accuratissimè observare, plurimum refert, ità ut nemo in alloquijs internis, revelationibus, & visionibus mysteriorum quidquam velit, ac revera aliud quærat, ulli rei afficiatur, aliquid ampliùs optando, quàm majorem suæ animæ profectum, ad gloriam sui magni Dei. Conetur sese quicquid immergere in profundam miseriam & sterquilinijs sui abyssum, radendo suam lepram testā suæ vilis terræ. Timeat ac trepidet audire extraordinaria alloquia, videre & intelligere supernaturalia, quæ exiguæ ipsius & limitatæ non conveniunt capacitati. Quod si Deus cuiquam similia obtulerit, petat ab eo veniam ac facultatem, adeatque ordinariā viā suum Deum, roget illum sincero affectu, nihil aliud admiscendo, ut ipsi impertiatur suum divinum lumen ad bene procedendum, ut cognoscat illius veritates, & in omnibus exequatur sanctissimam ejusdem voluntatem. Nec verò metuat anima, ut hac ratione perdat suum Deum: quin imò vel maxime illum adipiscetur, siquidem iste Dominus novit, pro sua infinita sapientia, quomodo, & quando debeat animæ præstare gratias, ipsā penitus nihil se ingerente, nemineque alio, quàm solo Deo agente, qui in ea vult operari suas misericordias, & sua illi conferre dona.

Ità

Ità se res habet. Si alià viâ processerit, proxima erit errori, ac deceptioni. Observe anima silentium, versetur sola cum suo Deo; non affectet notitiam mysteriorum, non loquatur de revelationibus. Nam, quod ad me attinet, si quis est facilis in ijs referendis, vehementer timeo, nè illas non habeat veras: Deus enim Dominus noster est spiritus, & plerumque ingenerat animæ affectus spirituales, qui sunt secretissimi. Fugiat anima, quantum ipsi fuerit possibile, extrema, singularia, & nova, quæratque Deum perfectè, sed viâ usitatâ, quam docemur à Sanctis, & ejus Ecclesia, hac enim illum, & ipsius veritates reperimus. Ipse sit in æternum benedictus, qui tantam nobis in ista sua Ecclesia,

& in suis Sanctis reliquit doctrinam, idemque nos illuminet, adjuvet ac edoccat, ut in omnibus assequamur sanctissimam ejus voluntatem, sine qua, & divina ipsius gratia, nihil sumus, nihil possumus, nihil valemus: atque Reverentij Vestris, Matrem meam charissimam, det suum divinum spiritum, adjectis magnis gratiæ suæ augmentis, & sit Charitatum vestrarum animabus vita æterna. Vallitoleti, decimâ quintâ Maij.

Humilis serva Reverentiarum
Vestrarum &c.

Hactenus Venerabilis Marina in prima sua, ad illud Monasterium, scripta epistola, cui utinam fuisset fides adhibita!

CAPUT XXIV.

Aliquot visiones, & monita, quibus continetur instructio conducens ad regimen publicum.

Non solum Dominus DEUS noster hanc Virginem erudit doctrinâ morali, quam vidimus, directâ ad reformationem morum, & profectum in particularibus virtutibus; verum dedit illi etiam monita celestis Politie, spectantia ad Republicas Catholicas, earumque regimen. Quamvis autem multa hujus generis lecta fuerint supra, referam nihilominus præsentî capite nonnulla insigniora, & singularem ad idem propositum continentia instructionem. In quodam scripto, sextâ Aprilis, anno sexcentesimo vigesimo sexto, sic inquit.

Feriâ secundâ, sextâ hujus, vidi infinitos Angelos, qui circumire videbantur omnia Regna Fidelium, omnes erant quasi in cohortes validissimas dispositi, & elegantissimè exornati, non minorem exhibentes generositatē, quàm venustatem. Observavi, explodi ab ipsis specialissimâ dextetitate scelpos adversus Infideles. Ostensum quoque mihi fuit, confinia Provinciarum, quas hæretici incolunt, & alij infideles, occupari à copiosis dæmonum turmis, qui suis etiam jaculabantur bombardis, sed

longè diverso modo: dæmonum namque machinæ incutiebant terrorem, ac commendum edebant strepitum, Angelorum autem resonabant suavissimè, videbaturque is sonus exhilarare aures. Interea illæ cohortes Sanctorum Angelorum efformaverunt quandam veluti crucem, distribui in duos ordines, & ceperunt me versis proficisci, pulsantes sua tympana, canentesque fistulis, ac honestissimè & gravissimè gradientes. Antecedebant Sancti Archangeli, S. Michaël, S. Gabriel, S. Raphael, & cum propè infinita horum celestium militum multitudo pertransivisset, adverti post omnes procedentem Jesum Christum Dominum nostrum, quem eatenus non videram. Comitabantur Ejus Majestatem nonnulli Patriarchæ, Prophetæ, Apostoli, Evangelistæ, & Fundatores Ordinum Religiosorum, ex alijs autem Sanctis veniebant paucissimi, quos inter erat S. Pater Ludovicus de Ponte. Postquam mihi Dominus appropinquasset, substitit, impertiens mihi, omnibusque, quas erant in meo cubiculo, sanctam benedictionem, & progressivè teriùs ascendit cū toto eo sacro comitate